

## Arrest

nr. 227 551 van 16 oktober 2019

in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober augustus 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 30 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 augustus 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 10 december 2003 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26*bis*). Na beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 4 februari 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het annulatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen in zijn arrest van 6 november 2006.

1.3. Op 7 juli 2005 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.4. Verzoeker treedt op 30 september 2005 in Pakistan in het huwelijk met een vrouw met de Litouwse nationaliteit. Hij gebruikt hierbij een andere naam dan bij zijn asielaanvraag.

1.5. Op 10 augustus 2011 dient verzoeker, die ondertussen weer in België verblijft en er samenwoont met zowel zijn toenmalige Pakistaanse echtgenote als de Litouwse vrouw met wie hij Pakistan in het huwelijk trad, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Verzoeker wordt op 17 februari 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 augustus 2013 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 30 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 28 oktober 2014 (RvV 28 oktober 2014, nr. 132 316).

1.9. Verzoeker diende op 20 januari 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn kinderen.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 29 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.11. Verzoeker werd sedert 12 juni 2015 afgeschreven naar Litouwen.

1.12. Verzoeker werd op 17 januari 2018 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge uit hoofde van (onder andere) mensenhandel.

1.13. Verzoeker werd op 23 september 2019 in hechtenis genomen in de gevangenis van Antwerpen, tekende verzet aan tegen het verstekvonnis (zie punt 1.14) en diende een verzoek tot invrijheidsstelling in.

1.14. De Raadkamer van de Correctionele Rechtbank te Brugge besliste op 27 september 2019 om verzoeker onder voorwaarden vrij te stellen. Verzoeker werd ter beschikking gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.15. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister), trof op 30 september 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer :*

*Naam: A.(...)*

*Voornaam: I.(...)*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: (...)*

*Nationaliteit: Pakistan*

*In voorkomend geval, ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatriëerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

#### REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders, als dader of mededaders, als werkgever verzuimd te hebben zich bij de RSZ te laten inschrijven, sociale zekerheid van de arbeiders, feiten waarvoor hij op 17/01/2018 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar ( straf waartegen hij verzet heeft ingediend).

De in hoofde van beklagde bewezen verklaarde feiten zijn zeer ernstig en getuigen benevens van een gebrek aan normbesef en een totaal oneerlijke ingesteldheid van een toch doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 24/09/2019. De betrokkene heeft verklaard sinds 18/09/2019 in België te verblijven. De betrokkene heeft verklaard een partner en 3 kinderen in België te hebben. 2 minderjarige kinderen en zoon die in België studeert. Zijn partner en minderjarige kinderen hebben de Litouwse nationaliteit.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De betrokkene heeft geen medische problemen vermeld. Betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Pakistan, omwille van vrees voor zijn leven. Betrokkene heeft verklaard een Spaanse verblijfsvergunning te hebben. Indien betrokkene inderdaad recht heeft op verblijf in Spanje kan betrokkene terugkeren naar Spanje. Betrokkene is ook in het bezit van een Litouwse verblijfsvergunning. Indien betrokkene recht heeft op verblijf in Litouwen kan betrokkene terugkeren naar Litouwen.

Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is afgevoerd naar Litouwen sinds 12/05/2015

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

*De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders, als dader of mededaders, als werkgever verzuimd te hebben zich bij de RSZ te laten inschrijven, sociale zekerheid van de arbeiders,*

*feiten waarvoor hij op 17/01/2018 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar ( straf waartegen hij verzet heeft ingediend).*

*De in hoofde van beklagde bewezen verklaarde feiten zijn zeer ernstig en getuigen benevens van een gebrek aan normbesef en een totaal oneerlijke ingesteldheid van een toch doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid.*

*Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:*

*De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders, als dader of mededaders, als werkgever verzuimd te hebben zich bij de RSZ te laten inschrijven, sociale zekerheid van de arbeiders, feiten waarvoor hij op 17/01/2018 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar ( straf waartegen hij verzet heeft ingediend).*

*De in hoofde van beklagde bewezen verklaarde feiten zijn zeer ernstig en getuigen benevens van een gebrek aan normbesef en een totaal oneerlijke ingesteldheid van een toch doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid.*

*Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.*

*Betrokkene is afgevoerd naar Litouwen sinds 12/05/2015*

*Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.*

*De betrokkene heeft geen medische problemen vermeld. Betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Pakistan, omwille van vrees voor zijn leven. Betrokkene heeft verklaard een Spaanse verblijfsvergunning te hebben. Indien betrokkene inderdaad recht heeft op verblijf in Spanje kan betrokkene terugkeren naar Spanje. Betrokkene is ook in het bezit van een Litouwse verblijfsvergunning. Indien betrokkene recht heeft op verblijf in Litouwen kan betrokkene terugkeren naar Litouwen.*

*Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en van het EVRM niet van toepassing.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Vasthouding*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:**

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.*

*Betrokkene is afgevoerd naar Litouwen sinds 12/05/2015*

*Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk*

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hi zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Litouwen of Spanje . Mocht de overname door Litouwen of Spanje niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Pakistan.*

*In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Antwerpen om betrokkene vanaf 30.09.2019 te doen opsluiten, in de gevangenis te Antwerpen."*

1.16. De gemachtigde van de minister trof op 3 oktober 2019 blijkbaar wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

*"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

## 3. Over de vordering tot schorsing

### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

#### 3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid"*.

#### 3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“II.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).*

*II.2. Artikel 43, § 1 van het procedurereglement van Uw Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.*

*II.3. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor Uw Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.*

*II.4. Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.*

*II.5. Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).*

*II.6. In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een repatriëringsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.*

*II.7. Aan de diligentie van de verzoekende partij valt alleszins niet te twijfelen: onderhavig verzoek werd ingediend binnen de 10 dagen (er bestaat immers geen actief voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten dat niet ingetrokken of bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst), zelfs binnen de vijf dagen nadat verzoekende partij van haar vrijheid beroofd werd.*

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 september 2019 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op zijn verwijdering. Omwille van de overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

### 3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In zijn enig middel stelt verzoeker het volgende:

*“III.1.1. De verwerende partij stelt:*

*‘(...)*

*Verwerende partij acht het gedrag van verzoekende partij een gevaar te zijn voor de openbare orde en betekende haar aldus huidig bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij verzet aantekende tegen haar veroordeling gezien zij de feiten betwist. Zij werd door de Raadkamer dan ook in vrijheid gesteld onder voorwaarden: (stuk 2)*

*(...)*

*Verzoekende partij betaalde aldus een borgsom van 7500 euro en moet zich aan nog een tal van voorwaarden houden, met name dat zij zich te allen tijde ter beschikking moet houden en moet verblijven op het adres van haar zoon te Antwerpen,(...)*

*Door huidig bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoekende partij zich aldus onmogelijk houden aan de opgelegde voorwaarden voor voorlopige invrijheidstelling en verliest zij aldus – volledig buiten haar wil om – de betaalde borgsom.*

*Verwerende partij is op de hoogte van de beslissing van de Raadkamer, maar heeft er op geen enkel ogenblik rekening mee gehouden. Dit is niet ernstig en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*II.1.2. Maar er is meer.*

*De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op gedegen wijze gehoord werd en dat werd rekening gehouden met haar verklaringen, doch dit is hoegenaamd niet het geval.*

Verwerende partij stelt het volgende:

'Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 24/09/2019. De betrokkene heeft verklaard sinds 18/09/2019 in België te verblijven.

De betrokkene heeft verklaard een partner en 3 kinderen in België te hebben. 2 minderjarige kinderen en zoon die in België studeert. Zijn partner en minderjarige kinderen hebben de Litouwse nationaliteit.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De betrokkene heeft geen medische problemen vermeld. Betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Pakistan, omwille van vrees voor zijn leven. De betrokkene heeft op 08/08/2003 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 27/11/2006.

Betrokkene heeft verklaard een Spaanse verblijfvergunning te hebben. Indien betrokkene inderdaad recht heeft op verblijf in Spanje kan betrokkene terugkeren naar Spanje. Betrokkene is ook in het bezit van een Litouwse verblijfsvergunning. Betrokkene werd in 12/06/2015 afgevoerd naar Litouwen. Indien betrokkene recht heeft op verblijf in Litouwen kan betrokkene terugkeren naar Litouwen.

Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.'

Vooreerst is verzoekende partij burgerlijk gehuwd met een Litouwse onderdane, mevrouw A.(...) B.(...).

Zij hebben samen twee kinderen (dit wordt niet betwist door verwerende partij):

- A.(...) M.(...) A.(...) A.(...), geboren op (...) te Antwerpen, met Litouwse nationaliteit en
- A.(...) A.(...) A.(...), geboren op (...) te Antwerpen, met Litouwse nationaliteit.

Zij verblijven allen in België, ook dit wordt niet betwist door verwerende partij. Ook haar andere zoon, U.(...) I.(...), verblijft op dit ogenblik legaal in België. Een van de voorwaarden van de voorlopige invrijheidstelling van verzoekende partij is ook dat zij bij haar zoon intrekt. (stuk 3)

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond dat zij – minstens feitelijk- een gezin vormt met haar kinderen in België, doch blijkt uit de beschikking van de Raadkamer dat verzoekende partij verblijft of minstens dient te verblijven op het adres van haar zoon U.(...) I.(...), om aan haar voorwaarden voor invrijheidstelling te voldoen.

Verzoekende partij heeft aldus weldegelijk een hechte band met haar kinderen die allen verblijfsrecht hebben in België. Verwerende partij heeft verzoekende partij niet op een degelijke manier gehoord en schendt op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

III.1.3. In casu heeft verzoekende partij aldus drie kinderen in België waarvan twee met de Litouwse nationaliteit en verblijfsrecht in België. Het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoekende partij in België wordt evenmin betwist.

Verzoekende partij heeft hier aldus een gezin. Verwerende partij dient, op grond van artikel 8 EVRM, over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.



Aangezien de echtgenote en drie kinderen van de verzoekende partij in België verblijfsrecht hebben, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij het land dient te verlaten.

Uit het dossier blijkt nergens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat haar vrouw en drie kinderen in België verblijven met verblijfsrecht. Artikel 8 EVRM primeert nochtans wel op de Vreemdelingenwet.

III.1.4. Daarnaast is het onduidelijk naar waar verzoekende partij zal worden uitgewezen. Immers, het wordt door verwerende partij niet betwist dat zij zowel verblijfsrecht heeft in Spanje als in Litouwen. Van dit alles valt niets terug te vinden in de thans bestreden beslissing. Nochtans is de verwerende partij gehouden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Bezwaarlijk kan gesteld worden dat een huwelijk met een Unieburger, drie kinderen met verblijfsrecht in België én verblijfsrecht in 2 EU landen, geen specifieke in overweging te nemen omstandigheden zouden zijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten dreigt het gezin uit elkaar te rukken, en is manifest verkeerd, gezien geen rekening werd gehouden met het familieleven van verzoekende partij in België, het onduidelijk is naar waar precies verzoekende partij zal worden uitgewezen (gezien haar verblijfsrecht in Spanje en in Litouwen) en er geen rekening werd gehouden met opgelegde voorwaarden door de Raadkamer en de borgsom van 7500 euro die verzoekende partij betaalde en vrij kwam onder voorwaarden en die zij hoedanook zal verliezen gezien zij door huidig bevel en eventuele uitwijzing niet meer aan de voorwaarden zal kunnen voldoen.

III.1.5 Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een gelijkaardige zaak waarin uw Raad van mening was dat de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM geschonden werd. (RvV nr. 80 364 dd. 27 april 2010 en RvV nr. 75 253 dd. 16 februari 2012).

RvV nr. 75 253 dd. 16 februari 2012:

‘De verzoeker is gehuwd met mevrouw Y. De Raad meent dat het bestaan van een gezinsleven tussen beiden vaststaat. De verwerende partij heeft zich bij het intrekken van het verblijfsrecht beperkt tot het stellen dat de voorwaarden van artikel 10 Vw. niet voldaan zijn zonder dat hieruit blijkt dat er een belangenafweging gedaan is met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 EVRM. De verwerende partij geeft blijkt niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen. De verwerende partij was perfect op de hoogte van de elementen van hun privé- en gezinsleven in België want zij kende op basis hiervan een verblijfsrecht toe aan de verzoeker. Zij wist dat er ernstige en bewezen aanwijzingen waren dat de bestreden beslissing zou kunnen raken aan voorgenoemd fundamenteel recht. Het kwam haar toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing, het administratief dossier. De bestreden beslissing en het dossier bevatten geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt. De bestreden beslissing wordt vernietigd.’

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij een belangenafweging dient te maken waaruit blijkt dat de belangen van de gemeenschap enerzijds en de belangen van de verzoeker anderzijds tegenover elkaar gezet worden.

In casu kunnen de belangen van de Belgische Staat onmogelijk opwegen tegen de belangen van verzoekende partij. Immers het kan niet zijn dat een vader zijn kinderen niet meer zou kunnen zien.

Aldus wordt met de bestreden beslissing zowel de materiële motiveringsverplichting als artikel 8 EVRM geschonden.

Verzoeker voegt de beslissing van de Raadkamer van Brugge van 27 september 2019 toe als bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2).

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.2.4. De bevelscomponent van de bestreden beslissing, waarop verzoeker in zijn middel kritiek uit, vermeldt uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet, en meer bepaald artikel 7, eerste lid, 3°, als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.*

*(...)*

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

*(...)”*

3.3.2.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich gedurende de periode dat hij in België verbleef, niet alleen schuldig had gemaakt aan valsheid in geschrifte en illegaal verblijf, maar ook aan mensenhandel en illegale tewerkstelling van vreemde arbeiders. In de beslissing wordt verwezen naar zijn veroordeling van 17 januari 2018 bij verstek tot een gevangenisstraf van twee jaar.

De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van de informatie uit het administratief dossier te overwegen dat *“(d)e in hoofde van beklaagde bewezen verklaarde feiten (...) zeer ernstig (zijn) en getuigen benevens van een gebrek aan normbesef en een totaal oneerlijke ingesteldheid van een toch doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid”* en te concluderen dat *“kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* waardoor hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet een bevel kan worden afgeleverd om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.6. In zijn middel betoogt verzoeker dat geen rekening zou zijn gehouden met de voorwaarden die op 27 september 2019 door de Raadkamer te Brugge (Verzoekschrift, bijlage 2) werden opgelegd. Uit de aanhef van de beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de minister het volgende heeft overwogen: *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatriëerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.”* Uit de beslissing blijkt dat er wel degelijk met de situatie van verzoeker rekening werd gehouden. Bovendien stipt de Raad aan dat in de beslissing van de Raadkamer van 27 september 2019 duidelijk kan worden gelezen dat de voorwaarden waarmee de voorlopige invrijheidsstelling gepaard gaan, slechts gelden *“voor zover (...) (verzoeker) niet om andere redenen is aangehouden”*.

Uit het betoog van verzoeker kan niet worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de beslissing van de Raadkamer of hieromtrent niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd.

3.3.2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 bepaalt het volgende:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Verzoeker stelt in zijn middel dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn verklaringen.

3.3.2.8. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende overwogen:

*“De betrokkene werd gehoord op 24/09/2019. De betrokkene heeft verklaard sinds 18/09/2019 in België te verblijven. De betrokkene heeft verklaard een partner en 3 kinderen in België te hebben. 2 minderjarige kinderen en zoon die in België studeert. Zijn partner en minderjarige kinderen hebben de Litouwse nationaliteit.*

*Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan*

*Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)*

*De betrokkene heeft geen medische problemen vermeld. Betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Pakistan, omwille van vrees voor zijn leven. Betrokkene heeft verklaard een Spaanse verblijfsvergunning te hebben. Indien betrokkene inderdaad recht heeft op verblijf in Spanje kan betrokkene terugkeren naar Spanje. Betrokkene is ook in het bezit van een Litouwse verblijfsvergunning. Indien betrokkene recht heeft op verblijf in Litouwen kan betrokkene terugkeren naar Litouwen.*

*Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en van het EVRM niet van toepassing.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

3.3.2.9. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 24 september 2019 gehoord in de gevangenis van Antwerpen waar hij op dat ogenblik verbleef. Bij het invullen van de vragenlijst stelde verzoeker sedert 18 september 2019 in België te verblijven. Verzoeker verklaarde een “duurzame relatie” te hebben met zijn meerderjarige zoon die in Antwerpen woont en zou studeren en stelde dat zijn echtgenote B. A. en zijn zonen M. A. A. A. en A. A. A. in Borgerhout verblijven en “hun verblijfsvergunningen binnenkort aan(vragen)”. Tevens haalde verzoeker aan dat hij geen familie heeft in Pakistan en over een Spaanse verblijfsvergunning beschikt.

3.3.2.10. Verzoeker beweert in zijn middel wel degelijk een hechte band te hebben met zijn kinderen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker geen bijkomende elementen aanreikt die een ander licht werpen op zijn verklaringen ter gelegenheid van het invullen van de vragenlijst op 24 september 2019 zodat hij niet aantoonde dat “hij niet op een degelijke manier werd gehoord”. De gemachtigde van de minister kon rechtsgeldig overwegen dat “(d)e vreemdeling (...)ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk (dient) te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan”. Terloops stipt de Raad aan dat verzoeker niet aantoonde dat hij tussen zijn afvoering op 12 juni 2015 (zie punt 1.11) en zijn nieuwe binnenkomst op 18 september 2019 in België verbleef, zodat bezwaarlijk kan worden ingezien hoe hij gedurende de afgelopen jaren feitelijk gezin zou hebben gevormd met zijn kinderen in België en een hechte band met zijn kinderen zou hebben, zoals hij ten onrechte in zijn middel voorhoudt.

3.3.2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te

plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.3.2.12. Op grond van de beschikbare informatie kan niet worden besloten dat er in hoofde van verzoeker *de facto* sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in België. Aangezien er geen enkele aanwijzing is dat verzoeker gedurende de voorbije 4 jaar in België heeft verbleven, kan trouwens niet worden ingezien hoe hij alhier een beschermenswaardig gezinsleven kan hebben opgebouwd.

Verzoeker staat bovendien zijn bewering niet dat zijn beweerde echtgenote en zijn kinderen over een verblijfsrecht in België beschikken. Deze bewering druist trouwens in tegen zijn verklaringen bij het invullen van de vragenlijst op 24 september 2019, waarbij hij liet verstaan dat zijn gezinsleden nog verblijfsvergunningen dienden aan te vragen. Verzoeker stelt dat in de beslissing niet wordt betwist dat zijn familieleden over verblijfstitels beschikken. In de beslissing wordt evenwel evenmin bevestigd dat de in België aanwezige 'echtgenote' en kinderen van verzoeker over een geldige verblijfstitel zouden beschikken. Hiervan is geen enkel begin van bewijs voorhanden en er worden ook geen overtuigingsstukken als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister op goede gronden concluderen dat het aan verzoeker toekomt om *"aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan"*. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

Terloops wordt in de beslissing alsnog het volgende gesteld: *"Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)"*. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij stelt dat met zijn gezinsleven geen rekening zou zijn gehouden of dat er geen deugdelijke belangenafweging zou zijn gebeurd, voor zover deze in zijn geval al vereist zou zijn. Het arrest van de Raad van 2012 dat verzoeker *in fine* van zijn middel citeert heeft op dit punt geen precedentswaarde.

3.3.2.13. Waar verzoeker tenslotte opmerkt dat het onduidelijk is naar welk land hij zal worden verwijderd aangezien hij blijkbaar over verblijfstitels in Spanje en Litouwen beschikt, kan hij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt overwogen dat *"(b)etrokkene heeft verklaard een Spaanse verblijfsvergunning te hebben. Indien betrokkene inderdaad recht heeft op verblijf in Spanje kan betrokkene terugkeren naar Spanje. Betrokkene is ook in het bezit van een Litouwse verblijfsvergunning. Indien betrokkene recht heeft op verblijf in Litouwen kan betrokkene terugkeren naar Litouwen."* In de beslissing wordt op basis van deze vaststellingen geconcludeerd dat *"(h)et (...) noodzakelijk (is) om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Litouwen of Spanje. Mocht de overname door Litouwen of Spanje niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Pakistan."* Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het onduidelijk is naar welk land hij zal worden uitgewezen.

3.3.2.14. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht. Er werd evenmin een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

#### 3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

*“Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.*

*Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.*

*Een eventuele gedwongen terugkeer houdt een potentiële schending van artikel 8 EVRM in, immers zij heeft hier een echtgenote, 2 minderjarige kinderen die EU onderdaan zijn en een meerderjarig kind met verblijfsrecht in België.*

*Bovendien heeft de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de beschikking van de Raadkamer en de opgelegde voorwaarden, de borgsom die zij betaalde en het feit dat zij over verblijfsrecht beschikt in Spanje en in Litouwen, waardoor het onduidelijk is naar waar zij zal worden uitgewezen. Het niet kunnen naleven van de opgelegde voorwaarden door de Raadkamer, brengt uiteraard eveneens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.*

*Het feit dat de verzoekende partij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing terug zou moeten keren naar God weet waar constitueert aldus minstens een risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar hoofde.”*

3.4.2.2. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en zijn voorgehouden gezinsleven in België. Daarnaast beweert verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de voorwaarden uit de beslissing van de Raadkamer.

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat het middel dat gestoeld is op een schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig werd bevonden, aangezien verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij zich kon beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in België, zodat deze uiteenzetting bezwaarlijk als een evident nadeel kan worden aanzien zoals hierboven bedoeld.

3.4.2.4. Zoals uit de bespreking van het middel is gebleken, werd wel degelijk rekening gehouden met de voorlopige invrijheidsstelling en bestaat er wel duidelijkheid over de grens waarnaar verzoeker op basis

van zijn verblijfstitels zal worden teruggeleid. Het nadeel dat verzoeker puurt uit de onmogelijkheid om de voorwaarden van de invrijheidsstelling na te leven en de onduidelijkheid over zijn bestemming kunnen niet bewezen worden geacht.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN